

La pressió fiscal, una amenaça

El dèficit públic és el principal problema econòmic d'Espanya i el factor que posa en risc el creixement, però la seva contenció no pot recaure exclusivament en les empreses i les famílies. El Govern recorre, una vegada més, a l'alternativa fàcil d'apujar impostos.

Que el 2017 sigui un any de certa desaceleració és el que han deixat escrit els principals indicadors amb què els empresaris treballem. Podem dir que passem d'un escenari molt bo (el de la recuperació econòmica iniciada el 2014) a un de menys bo, però no obstant fins i tot positiu en un context molt incert. Si agafem com a referència aquest any 2016 ja acabat, veurem que en un entorn gens previsible –amb excessives incerteses polítiques i amb poca determinació des del punt de vista d'uns governs en funcions, febles, i molt sovint atemorits i sorpresos per les decisions dels ciutadans a les urnes– l'economia ha funcionat bé, s'ha generat ocupació i el to general de l'activitat ha sigut positiu. Agafem-nos a això.

Segons les dades amb què treballem i que analitzem les organitzacions empresarials, per al 2017 es manté la previsió de creixement del producte interior brut del 2,3%. La previsió per a Catalunya segueix sent lleugerament superior. Per tant, no es pot dubtar que continuarem creixent més que la mitjana de l'eurozona. I bé és cert que, com deia, ens trobem en un moment d'elevada incertesa que pot condicionar, a la baixa, la nostra capacitat d'activitat i de creixement.

Els principals indicadors deixen escrit que el 2017 serà un any de certa desaceleració. No obstant, serà fins i tot positiu en un context molt incert

Hem d'estar atents a un escenari, en el pla global i en el local, que pot acabar afectant els esforços que al llarg dels últims anys han fet les empreses, moltes per simplement sobreviure, recuperar activitat, guanyar mercats a l'exterior i tornar a generar llocs de treball. Sabem que vivim uns moments de grans incerteses i veiem que el teixit empresarial s'ha anat adaptant a aquest entorn amb aparença sovint volàtil. Però el desenvolupament dels temps és a prop, a

l'aguait, i haurem d'estar molt pendents d'un procés del *bretxit* que pugui debilitar la confiança i la inversió; de les conseqüències de la situació política a Itàlia després de la dimissió del primer ministre, Matteo Renzi, que podria desestabilitzar l'àrea euro; de l'impacte global de la política tendent al proteccionisme de la nova presidència de Donald Trump als Estats Units; o de les eleccions a França i Alemanya en aquest 2017. I sens dubte, una economia com la nostra ha d'estar molt pendent del repunt acusat del preu del petroli que podrà afectar tant la renda disponible de les famílies com els costos de les empreses.

Pressió superior a la UE

A més a més, la situació política interna del país manté el món empresarial en un estat d'alerta contínua: de moment, després de gairebé un any amb un Govern en funcions, les noves mesures tributàries adoptades per a la reducció del dèficit contribueixen, una vegada més, a l'increment dels impostos que recauen sobre les empreses, la pressió fiscal de les quals, en especial les cotitzacions socials, ja resulta superior a la de molts països de la Unió Europea. Res de nou sota el sol: l'alternativa fàcil d'elevant impostos, en lloc de reduir la despesa no productiva de l'administració, és una política curterminista i d'escàs recorregut. Des de les organitzacions empresarials entenem que en matèria fiscal és sempre necessari avançar cap a reformes que millorin la competitivitat de les empreses; al contrari, els últims mesos s'han adoptat mesures molt negatives per a les empreses, com per exemple l'increment dels pagaments a compte de l'impost de societats, una autèntica sangria.

Aquestes investides fiscals afecten, en molts casos, decisions d'inversió adoptades fa mesos i fan impossible qualsevol mena de previsió dels costos fiscals de les empreses o la valoració d'inversions a realitzar: aquesta inseguretat, unida a l'alta pressió fiscal, crea al nostre país un entorn desfavorable a la inversió tant nacional com estrangera que es posa més de relleu davant dels anuncis, en altres països, d'una reducció de la fiscalitat empresarial. Perdem competitivitat.

Sabem que el dèficit públic és, en el context econòmic, el principal problema d'Espanya i el factor que posa en risc el creixement de l'economia espanyola. Si el dèficit públic no inicia, a partir de l'any que ve, una clara evolució de contenció i millora, el creixement del PIB a partir de l'any 2018 quedarà qüestionat, de la mateixa manera que la credibilitat d'Espanya davant les institucions europees. El que és evident, reitero, és que la contenció del dèficit no pot ni ha de recaure sobre empreses i famílies exclusivament, en una espiral d'increment de la pressió fiscal que ja es fa insostenible.

Diàleg amb Catalunya

I per un altre costat, el món empresarial català vol creure que és certa l'aproximació a Catalunya del Govern central des del diàleg: és necessari donar senyals molt clars i contundents respecte a la voluntat real de resoldre el conflicte polític amb Catalunya, que avui dia compta amb un Parlament amb majoria independentista i un projecte polític explícit que de moment, és cert, tampoc sembla que ajudi al diàleg, la negociació i el pacte. Però el que les empreses tenim clar és que una aposta pel diàleg mai és contradictòria amb el compliment del marc legal i el coratge polític.

Què esperem: contenció del dèficit, reconducció de la qüestió catalana i una política econòmica que enforteixi la competitivitat i la productivitat de l'economia espanyola i amb això impulsi el cicle de recuperació i ocupació. El teixit empresarial, especialment el de Catalunya, seguirà en el seu afany d'obrir nous mercats i consolidar les seves posicions per poder seguir generant riquesa i creant llocs de treball.

Joaquim

GAY DE MONTELLA

President de Foment del Treball.

Empresari. Llicenciat en Dret per la UB, i diplomad en PDG pel IESE. Presideix la patronal catalana des del març del 2011. Vicepresident de la CEOE.